

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE



Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Nummer 7.

Esoterische Kring.
8 maart 1960.

Goedenavond, vrienden.

(Het begin van de avond wordt besteed aan vragen n.a.v. de vorige les. De eerste vraag handelt over beïnvloeding.)

- x Als de invloed van buitenaf komt, als die om je heen komt, bestaat dan de mogelijkheid, dat je een werktuig wordt?
- Het is niet helemaal juist zoals u het stelt. De goddelijke Kracht is in en rond ons. Eenheid met die Kracht kan alleen in ons ervaren worden. Buiten ons kan wel harmonie ervaren worden met die Kracht, maar geen absolute eenheid. Het gevolg is dus, dat zolang die Kracht van binnenuit in ons doorwerkt, van buitenaf in ons spreekt, wij deze Kracht volledig kennen - ook al is dit niet bewust. Van het innerlijk uit komt het scheppingsgeheim tot openbaring en van uit het innerlijk wordt de buitenwereld benaderd. Dat betekent, dat wij van uit onszelf in harmonie zijn met andere dingen, maar nooit door andere dingen worden geregéérd. Verwaarlozen wij echter de God, Die in onszelf leeft en zoeken wij Hem alleen buiten ons, in een projectie b.v. of in Zijn schepping, dan zal het onbewust zijn van ons eigen deel (onze eigen plaats in die schepping) ons ertoe brengen om dat, wat buiten ons ligt, als absolute Godheid te zien en ons daaraan te onderwerpen. We gaan dan niet meer het doel van ons eigen wezen (de plaats, de plaatsing van het eigen wezen) verwerkelijken in de schepping (in de cosmos), maar wij gaan het leven leiden van een ander deel of van andere delen van de schepping, die mogelijkwijze aan ons tegenstrijdig kunnen zijn. Zoals je dus onderscheid maakt in goed en kwaad (wat - zoals bekend - een relatief begrip is), zo zou je ook kunnen onderscheiden in het innerlijk en uiterlijk verschijnsel Gods, waarbij innerlijk dan voor ons wederom het goed, het buiten ons staande het kwaad is. Het feit dat wij in ons leven in de geest - en ook vaak in de stof - te maken krijgen met wat wij "demonen" noemen (duistere krachten), is eigenlijk te wijten aan het verschijnsel, dat wij aan hetgeen buiten ons bestaat een gezag toekennen en vergeten, dat hetzelfde en het voor ons meer beslissend gezag in ons ligt. Zolang in ons de zekerheid is, in ons de wil is, hebben wij met die buitenwereld niets te maken. Het klinkt natuurlijk erg onsociaal, maar

in esoterisch opzicht is dit volledig waar. Het brengt alleen in meer materiëel opzicht met zich, dat het "ik" dus van uit de innerlijke erkenning van de Godheid een verplichting krijgt tot harmonisch leven met de buitenwereld. Maar dat is dan een tweede punt.

x Uit het eerste voorbeeld, dat u gegeven hebt in uw voordracht van de vorige keer (de man, die driftig werd, enz.) rijst voor mij deze vraag: Wordt die drift, die gemoedstoestand, op de geest overgebracht?

- In vele gevallen wel. Wij kunnen dit natuurlijk niet altijd definitief zeggen. Maar realiseer u goed wat drift over het algemeen is. Drift is in negen van de tien gevallen een gevoel van onvermogen; een geen andere uitweg weten; een niet in staat zijn op een redelijke en verantwoorde wijze in te grijpen. Drift is voor praktisch alle mensen in de eerste plaats een uiting van machteloosheid. En deze machteloosheid is een directe ervaring, gekoppeld aan een sterke emotie. Gezien hetgeen wij al over de geest hebben verteld - hier en ook elders - zult u begrijpen, dat juist dit deel ervan (de emotie plus het gevoel van onvermogen) als een ervaring in de geest wordt vastgelegd. De geest heeft dus aan deze drift tot op zekere hoogte deel.

Een uitzondering daarbij is de drift die gestuurd wordt (geregeerd wordt dus) van binnenuit. In dergelijke gevallen zal die drift zich niet blindelings tegen alle dingen richten, maar alleen op een zeer bepaald doel. Jezus in de tempel is daarvan b.v. een aardig voorbeeld. Hij richt zich alleen tegen de geldwisselaars en de kooplieden in duiven en vee. Dezen drijft hij de tempel uit. De anderen daarentegen beroert hij niet; en een ogenblik later is hij even kalm als tevoren. In dit geval is hij een openbaring van een innerlijk cosmisch principe, dat in deze drift tot uiting komt. Het verschil met het hiervoor geciteerde geval is dus wel, dat in het eerste geval de mens in zijn drift (door zijn gevoel van machteloosheid) ten slotte reageert op en beheerst wordt door de buitenwereld. In het tweede geval is het een innerlijke kracht, waarbij de emotionele gesteldheid, die wij drift kunnen noemen, gebruikt wordt om die buitenwereld te corrigeren volgens het harmonisch principe, dat in het "ik" leeft.

x Uit hetgeen u de vorige maal hebt gezegd over het werken met symbolen, heb ik een ander inzicht gekregen in de werking daarvan, dan ik tot op heden kende. Ik kan dus een symbool nemen, b.v. het ankh-teken als teken van inwijding en bereiking, mij daarop concentreren en dan een werking terugkrijgen, die mij misschien helpt op het pad voort te gaan.

- Misschien is het wel aardig om daarop nog een keer te antwoorden in een niet al te lang betoog over symbolen, hun gebruik en betekenis.

Een symbool dankt zijn waarde aan de gedachte, die ermee verknoopt is. Men meent heel vaak, dat symbolen een betekenis hebben, die buiten het "ik" ligt. Dit is nooit volledig waar. Bij symbolen kunnen wij onderscheiden: de z.g. magische symbolen (symbolen van welke dus een zelfwerkzaamheid wordt verwacht); de z.g. beschouwelijke symbolen (die dus gebruikt worden om een innerlijke toestand te bereiken); en de rituele symbolen (die gebruikt worden om a.h.w. schetsmatig grote gedachtenreeksen aan te geven binnen een betrekkelijk compacte plechtigheid.)

Het ritueel-symbool wordt hoofdzakelijk gebruikt als een middel tot sfeerversterking. Maar het heeft pas werkelijke betekenis,

wanneer dit symbool ook begrepen wordt (of althans wordt aanvoeld) door degenen, die aan het ritueel deelnemen. Ik wil u een voorbeeld geven, dat de meesten uwer wel bekend zal zijn. Wanneer u een kerkelijke plechtigheid ziet in de R.K. kerk, dan zult u daar zeer veel symbolische handelingen en gebaren achtereenvolgens zien verrichten. U ziet de priester buigen, u ziet hem de handen van een doen, ze weer bijeenbrengen, u ziet hem lezen, kortom hij heeft ~~duizend-en-één~~ verschillende gebaren. Een vreemdeling echter of een aantal vreemdelingen, die een priester een misoffer zien opdragen ~~zonder dat er verder gelovigen bij zijn~~, zal over het algemeen niet onder de indruk hiervan komen. Het ritueel mist zijn werking, omdat de aanwezigen er geen déél aan hebben. Op het ogenblik echter dat dergelijke rituele symbolen gebruikt worden in aanwezigheid van degenen, die deze kennen (dus weten wat ermee bedoeld wordt), wordt hetgeen eerst een lege vertoning lijkt nu plotseling vol van inhoud, vol van betekenis, geeft grote spanningen af en wekt grote mogelijkheden tot bewustwording. Op een dergelijke wijze kan dus iedereen de gewone symboliek hanteren. Men drukt die uit in gewaden, de wijze waarop men zich kleedt, enz. Sommigen uwer dragen ook een symbool (ster). Dat heeft allemaal zijn betekenis. De kennis van dit symbool is hier het belangrijkste.

Een beschouwingssymbool is iets anders. Was in het eerste geval de reeks van symbolen bedoeld om een opbouw mogelijk te maken, een beïnvloeding (wederkerig), het beschouwelijk symbool is bedoeld als een beginpunt voor een reeks van gedachten. Een beschouwelijk symbool is eveneens een kortschrift. Hier werd zo even het ankh-kruis genoemd. Ik zou er meer kunnen noemen, maar laten wij ons eenvoudig bij het kruis bepalen, het normale christelijke kruis. Wanneer ik dat kruis beschouw, komt automatisch in mijn herinnering het kruisigingsmysterie. Ik denk aan Jezus, zijn leven, zijn herrijzenis. Ik denk aan zijn lijden, maar ook aan dat van de wereld. En ga ik verder denken, dan ga ik mij afvragen, of hier niet de uitdrukking ligt van "ter linker- en ter rechterzijde, boven en beneden", de vier afmetingen die o.m. in de Openbaringen en naar ik meen ook eenmaal in de Evangelieën (dat van Mattheüs) gebruikt worden. Door dit punt van beschouwing te nemen, schakel ik dus mijzelf in een reeks van cosmische begrippen in. Het is hier niet meer een wisselwerking tussen mens en mens (of wat dat betreft tussen geest en mens of mens en geest); hier is een zuiver instellen op dat gedeelte van het zijn, dat men wel eens cosmissch geheugen noemt en waarin een grote totaliteit van indrukken is vastgelegd. De echo, waarover u spreekt, is dan daar een deel van.

Het magisch symbool heeft wederom een andere betekenis. Het is een symbool, dat - verschillend van beide andere symbolen - wordt uitgevoerd op een wijze, waardoor het in vele werelden of sferen gelijktijdig kenbaar wordt en betekenis heeft. Wij zien dit o.m. bij talismans, amuletten, maar vinden soortgelijke betekenis ook in de magische cirkels, in de wijze waarop b.v. Stonehenge is opgebouwd en in nog verschillende andere - hoe moet ik dat zeggen - zuiver magische plaatsen. Zelfs bepaalde bezweringsschriften, die vroeger op grenspalen werden gebeiteld, maakten deel uit van dit soort magische symbolen. Zij zijn zo ingericht, dat degenen die ze vervaardigt een kennis moet hebben van de totale betekenis. Zij worden verder zo gevormd, dat degenen die ze tot stand brengt volledig daarin moet opgaan. Het is niet genoeg alleen maar iets in een stenen regel te beitelten. Neen, men moet weten wat men beitel, waarom men beitel en welke kracht daarmee gemoeid is buiten de eigene. Daarnaast wordt dan gebruik gemaakt van wijdingsprocedures, o.a. bewieroking; in an-

dere gevallen van brandoffers; in sommige gevallen ook van zuiver geestelijke offers, b.v. een opstelling van lampen en het uitspreken van bepaalde incantaties. Hierdoor wordt de trillingsgeaardheid van het voorwerp zelf aanmerkelijk gewijzigd en is van af dit ogenblik niet alleen stoffelijk maar ook elders kenbaar. Iets dergelijks wordt door onze Orde gedaan op Steravonden, zij het dat dit een betrekkelijk algemene magie is en niet bedoeld om zeer speciale effecten te bereiken.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat al die symbolen op zichzelf bruikbaar zijn en betekenis hebben. Maar zij hebben alleen betekenis voor de mens zelve, die ermee kan werken. Het magisch symbool kan resultaten tot stand brengen, maar als je niet weet waar zij vandaan komen, dan dragen ze niet bij tot je bewustwording. Innerlijk weten (a.h.w. innerlijke wetenschap) is noodzakelijk.

In de esoterie gebruik je eveneens vele symbolen. Wanneer wij hier praten, doen wij dit heel vaak met wat men noemt "sleutels". Die sleutels zijn in feite niets anders dan bepaalde zinsneden of woordgroeperingen, die een veel verderreikende betekenis hebben dan uit het oorspronkelijk zinsverband zou kunnen blijken. Degeen die ze herkent krijgt daardoor een tweede, vaak zeer eenvoudige maar verregaande interpretatie van het gesprokene, die het hem mogelijk maakt zelf weer verder te gaan. Ook hier is het dus noodzakelijk dat zo'n sleutel door ons a.h.w. als een symbool wordt geschapen (zij het dat het hier een klanksymbool is, dat u voor uzelf zult moeten herschepenen, eer de volle betekenis kenbaar wordt) en hieruit wordt wederom een contact geboren. Maar ook dit contact is bedoeld als hetzij een contact met een cosmisch geheugen, hetzij een contact met een andere wereld of sfeer.

Wanneer wij in de esoterie werkzaam zijn, zullen wij over het algemeen niet te veel symbolen willen gebruiken. Symboliek leidt nl. tot het projecteren van denkbeelden. Het resultaat is, dat men een soort Scheingestalt vormt, dat men een soort afgod voor zichzelf opbouwt. En dit moet in de esoterie zoveel mogelijk vermeden worden. Als men echter in staat is het symbool te zien als een persoonlijkheidsuiting, die tevens de relatie van de persoonlijkheid tot de cosmos weergeeft, is zij van zeer groot belang voor o.a. meditatie en contemplatie.

Ik hoop met deze korte belichting het onderwerp nog iets scherper en duidelijker te hebben gesteld. Geen vragen meer? Dan volgt nu het onderwerp voor deze avond.

In het contact, dat de mens heeft met de wereld rond hem, werken - zoals u bekend - bepaalde geestelijke factoren sterk maar onmerkbaar mede. In de esoterie zijn de geestelijke factoren in het "ik" van zo groot belang, dat men daarmee niet voldoende zuiver kan werken zonder gelijktijdig inzicht te hebben in al datgene, wat buiten het "ik" aan geestelijke beïnvloeding kan bestaan. Deze beïnvloeding kan worden gezocht in verschillende aspecten van de sferen (de geestelijke werelden); daarnaast in het contact van de mensen onderling. Ik zal zo vrij zijn deze punten kort te belichten en daarbij tevens trachten een praktische aanwijzing te geven voor het hanteren daarvan.

In de eerste plaats: contact met sferen.

Indien wij contact krijgen met de z.g. lagere impulsen of invloeden, dan moeten wij niet denken dat deze impulsen of invloeden ons b.v. tot bandeloosheid zullen aanzetten. Dit zijn zuiver dierlijke factoren en ze zijn zeker voor de lage sfeer (de werkelijk lage sfeer) evenmin belangrijk als voor u. Waar het om gaat bij de lage sfeer is:

in u te brengen een absolute gerichtheid, een absolute wil en vasthoudendheid, die echter gericht is op het negatieve, op het chaotische principe. Dientengevolge zullen zeer veel impulsen, die in u opkomen - en die in feite niets anders zijn dan een voortdurend uzelf aansporen bepaalde levensvreugden te ontkennen, die trachten u te brengen tot een verwerpen van het leven, de levensvreugde en de blijheid daarin - in feite niets anders zijn dan uit duistere of demonische sferen voortkomende impulsen. Indien het "ik" hieraan gevolg en gehoor geeft en daardoor komt tot een in het innerlijk bestaande mismoedige houding dan wel een houding, die dit leven als nutteloos of waardeloos, als slechts een voorportaal voor een verder leven beschouwt, dan kan worden gezegd dat deze slechte krachten daarmee een resultaat hebben gehad. Het "ik" is niet meer in staat zijn volledige eenheid te beseffen, noch is het "ik" in staat de stoffelijke ervaringen te verwerken en daaruit een voortdurende impuls te verkrijgen ten goede. Dientengevolge mag worden gezegd, dat elke impuls, die u krijgt tot absolute onthouding, ontzegging e.d., tot het verwerpen van vreugde en het brengen van offers, eerst zal moeten worden onderzocht op haar werkelijk gehalte en haar werkelijke inhoud. Onthouding, het brengen van offers en al, wat daarmee samenhangt, heeft ook voor de esotericus alleen dan zin, als het een positieve bevestiging is van eigen houding t.o.v. de buitenwereld en een directe uitdrukking van een harmonie met die buitenwereld. Op het ogenblik dat die onthouding alleen voor uzelf zou gelden, b.v. als een methode om te komen tot groter inzicht en groter zaligheid, kunt u zeggen dat zij op dat ogenblik niet juist is, niet passend is en zeker niet verder mag worden vervolgd.

In de tweede plaats zullen wij over het algemeen zien, dat voor de stofmens - vooral wanneer hij tracht geestelijk te streven - bepaalde lichamelijke impulsen een lange tijd een betrekkelijk grote en felle rol kunnen spelen. Ongeacht het feit dat deze al of niet beheerst worden, blijven zij in het gedachtenleven steeds een rol spelen. Deze beïnvloeding kan voortkomen uit de aardgebonden geest, uit het astraal gebied en ook verder uit de lage sferen, die echter nog volledig vormbewust zijn en niet zelf-wetend zijn omtrent het feit, dat zij feitelijk in het duister vertoeven. Wanneer deze dingen op u afstormen, zult u waarschijnlijk als esotericus heel goed beseffen wat dit betekent. Het betekent dat deze impulsen niet slechts iets zijn, wat moet worden verworpen, maar dat zij iets zijn, wat moet worden overwogen en begrepen. Een zekere stoffelijke beheerstheid kan u daarbij zeker te stade komen, maar belangrijk is hierbij dat men beseft, dat hier levensuitingen op aards vlak uit een andere sfeer verlangd worden. Dat men uit zichzelf dus aan die sfeer een antwoord moet geven. Het is niet voldoende "neen" te zeggen. Slechts indien een beantwoording plaatsvindt van hetgeen op u wordt afgezonden, hebt u werkelijk een resultaat, bent u in staat uzelf te bevrijden van overdadige en overbodige impulsen en in staat om anderen hulp te geven. (Er bestaan hier overigens andere versies en visies over, die echter niet behoren tot de mysteriën die op het ogenblik in het openbaar worden verkondigd.) Indien u dus last hebt van die dingen, realiseer u wat daarvan het gevolg kan zijn. En dan geldt over het algemeen: Impulsen, die in betrekking staan tot seksualiteit (zowel wanneer het zelfbevrediging, hetero-sexueel als homo-sexueel verkeer zou betreffen), zijn te allen tijde een uiting van een onbevredigd zijn, een zich niet geliefd weten, een zich eenzaam gevoelen. Indien deze impulsen buiten uw eigen normaal leven om in een bepaalde periode te sterk op u afstormen, zult u ze kunnen beantwoorden door een gedachte van begrip te wijden aan de geest, die origineert en daarbij te trachten iets van de cosmische

liefde die u kent uit te stralen naar deze gebieden. De impulsen houden dan over het algemeen zeer snel op. In de tweede plaats zullen vaak deze impulsen dan een goed resultaat gehad hebben, waar in de sfeer daardoor een gunstige verandering is ontstaan. Dit geeft voor uzelf een zekere innerlijke blijheid; en deze innerlijke blijheid is weer een ervaring, die de bewustwording van de geest aanmerkelijk ten goede komt.

De lichtere sferen kunnen u natuurlijk ook beïnvloeden. De beïnvloeding van uit de lichte sferen is over het algemeen gericht op vreugde, op aanvaarding, op onderzoek en daarnaast heel vaak op een innige en persoonlijke beleving. Al deze factoren worden uitgezonden in een zuiver geestelijk beeld. Sommige mensen zijn geneigd dit stoffelijk te vertalen. Op zichzelf is deze stoffelijke vertaling aanvaardbaar en niet uit den boze; maar zij kan zozeer strijdig zijn met uw milieu, uw opvoeding en al wat erbij hoort, dat als gevolg daarvan strijdigheden in uzelf zouden ontstaan. Ten koste van alles moet deze strijdigheid in het "ik" voorkomen worden. Over het algemeen kan men zich openstellen voor een geestelijke, zo mogelijk voor een cosmische liefde; en door gelijktijdig in het "ik" te zoeken niet naar de impuls maar naar de Godheid, die alle dingen heeft geschapen, ook deze impulsen terugbrengen tot een zuiver redelijk peil en vaak de tendenz van de afgezonden impuls zover veranderen, dat men daardoor i.p.v. op zichzelf misschien wat lastige denkbeelden en gedachten een verklaring en verstillung in zichzelf ervaart, waaruit haast spontaan nieuwe en vaak betere denkbeelden worden geboren.

Het is logisch dat deze beïnvloedingen van uit de geest zeer belangrijk zijn. De mens staat niet alleen. Geen enkele geest, geen enkele ziel is eenzaam, allen zijn voortdurend verbonden met het geheel. De beleving is voor de persoonlijkheid in het "ik" gecentreerd, maar bevat en omvat tevens alle andere factoren van de cosmos, ook wanneer deze niet afzonderlijk en in detail kunnen worden gerealiseerd. Het is duidelijk dat de gedachtenbeïnvloeding van uit andere sferen en werelden voor ons een middel kan zijn - zelfs reeds in de stof - om te komen tot een snellere bewustwording, een snellere realisatie van het "ik"; daarnaast tot een bevorderen van de harmonie, die tussen het "ik" en het totaal der schepping dient te bestaan.

Bij de onderlinge beïnvloeding van mensen door middel van gedachten is er iets anders. Hier krijgen wij te maken met een vaak haast onweerstaanbare impuls. Deze impulsen openbaren zich op de meest verschillende wijzen. Ik wil er een paar van noemen; dat is voor u misschien wel gemakkelijk.

Eén der sterkste impuls-openbaringen bij een sterk contact van gedachten tussen enkele mensen zal heel vaak zijn: een droom. Deze droom zal over het algemeen zeer gedetailleerd zijn, vaak kort. Zij geeft een persoonlijke interpretatie en zal zich heel vaak - het spijt mij, dat ik er op moet wijzen maar het is zo - mede met sexuele factoren bemoeien. Wanneer een dergelijke impuls gedeeld wordt - en dat komt nogal eens voor - dan kan worden gesteld, dat hier een poging is om een geestelijke eenheid uit te drukken, maar dat men niet in staat is deze op een andere dan stoffelijke wijze voor zichzelf voor te stellen of te laten blijken. Een dergelijke uitwisseling van beelden behoeft dus niet tot een stoffelijke realisatie te voeren, maar kan worden beschouwd als een aanduiding voor een zekere band, die bestaat tussen deze twee entiteiten gedurende de periode, dat dergelijke beelden en dromen opkomen.

Daarnaast is er een tweede soort ook zuiver persoonlijk contact, dat zich eveneens kan openbaren in dromen, maar ook in wat ik haast zou willen noemen "een illusie". Men heeft plotseling het gevoel, dat

een bepaalde persoonlijkheid rond u aanwezig is. U zou willen omkijken om te zien, of hij er staat. In een dergelijk geval is het wel zeker, dat die persoon aan u denkt. Er is wederom sprake van een harmonie, die echter nu niet wordt geïnterpreteerd in het persoonlijk beleven, maar eerder in een aanvoelen van aanwezigheid, die stoffelijk niet kan worden verklaard. Ook in een dergelijk geval is het goed u even te ontspannen, u te realiseren dat de persoon in feite niet ter plaatse aanwezig kan zijn (hoogstens een projectie) en u af te vragen wat deze indruk voor betekenis heeft. Heeft men hierin enige oefening, dan zal men zeer snel kunnen erkennen wat de bindende factoren zijn en over het algemeen zult u ontdekken, dat er een bepaald behoefte-element is.

Dan krijgen wij verder de beïnvloeding van massa op mens. De massa zelf kan overstelpen en overweldigen, wanneer wij in de stof zijn, door de zuiver emotionele impulsen, die zij uitstuurt. Maar als wij esoterisch geschoold zijn en dus het innerlijk beheersen, zullen wij ons niet van ons eigen spoor laten afbrengen door de emotie. Integendeel, wij zullen trachten de kern van de emotie te vinden. Het vinden van de kern van een emotie in een massale impuls, die op ons afkomt, betekent het erkennen van een kwetsbare plek in onszelf, die daardoor ophoudt een kwetsbare plek te zijn. Op deze wijze kan de esotericus dus vele onvolmaakte reacties in zichzelf veranderen in aan de volmaaktheid aangepaste reacties, die tot een volmaaktheid kunnen voeren. Ook dit is een zeer belangrijk punt.

Wanneer u normaal leeft als mens onder de mensen, zult u regelmatig en voortdurend worden beïnvloed door impulsen, die anderen op u afzenden. Het is niet belangrijk, dat u die impulsen leert uit te schakelen. U bent déél van deze gemeenschap, u bent déél van dit stoffelijk leven en deze stoffelijke wereld. Belangrijk is wel, dat u leert de impulsen die op u afkomen te erkennen voor wat zij zijn (de beïnvloeding van buitenaf) en dus uw eigen reactie daarop niet automatisch maar bewust te doen plaatsvinden. Er is niets belangrijker in het contact met de massa en het geestelijk contact tussen mensen - zeker ook bij een geestelijke beïnvloeding - dan het voortdurend bewust handelen en bewust reageren. Het is niet voldoende dat u zich afsluit of dat u kennis neemt van de toestand; een reactie wordt van u verwacht. In de esoterie is handeling een grote noodzaak.

Het tweede deel van mijn lezing brengt ons weer een klein beetje meer tot wat ik zou willen noemen "de magie".

Zoals er sleutelbegrippen zijn voor elke mens en er symbolen zijn voor praktisch elke abstractie, die de mens zich ooit heeft uitgedacht of die voor die mens bestaat, zo zijn er ook - en dat is zeker niet te verwaarlozen - symbolen, die werkingen in de cosmos aangeven, die bepaalde stromingen op verschillende vlakken en niveau's aanduiden. Wanneer wij in de esoterie werkzaam zijn, zullen wij soms de neiging hebben onszelf af te schermen tegen de wereld. Vooral wanneer wij in overpeinzing zijn verzonken, lijkt ons dit zeer belangrijk. Er bestaat hiervoor een methode, die betrekkelijk eenvoudig is. Ik wil u er zelfs een kinderlijke variant bijgeven, die even werkzaam is.

De normale gang is: het driemaal omschrijven van de plaats, waarop men rust wil hebben; en wel in een ononderbroken cirkelgang. U zult zeggen: Wat kan dat voor een betekenis hebben? Wel, deze driemaalige omcirkeling geeft in de eerste plaats aan een pogen om een afgesloten geheel te verkrijgen in contact met de drie grote factoren, die voor de mens op aarde de direct kenbare openbaring Gods zijn. In de tweede plaats geeft het omschrijven de weg aan, die men aflegt tussen het normale leven en hetgeen men innerlijk wil gaan beleven.

Het is gebruikelijk, dat men daarbij voor zichzelf bepaalde spreuken opzegt. Eén van de spreuken, die voor de doorsnee-mens hiervoor het best begrijpelijk en bruikbaar is, is het Onze Vader; dat dan zó wordt gezegd, dat het precies per keer eindigt, wanneer ook de omcirkeling ten einde is. Men legt dan hier de nadruk op: "maar verlos ons van het kwade" of "verlos ons van den boze". Het is een reinigingsprocedure, die een bepaalde plaats een langere tijd onaantastbaar kan maken. Na het voltooiën van de cirkelgang schrijdt men eerst buiten de cirkel om vandaaruit bewust en wetend die cirkel als een soort heiligdom, een soort asiel, binnen te gaan. Het zal blijken, dat deze handeling in vele gevallen erg praktisch is, indien men te veel door invloeden van buitenaf wordt aangetast.

Maar niet iedereen is in staat zo voortdurend rond te wandelen. Per slot van rekening zou het uw reputatie niet ten goede komen, als iedereen zegt: "Kijk, daar loopt hij alweer in cirkeltjes rond te dwalen." Daarom kan het ook symbolisch worden gedaan. Bij deze symbolen stelt men zich voor, dat van uit het voorhoofdschakrum een lichtstraal uitgaat, die vervolgens driemaal en zich als een koord verlegt en zich in een cirkel met een doorsnee van minstens 1 tot $1\frac{1}{2}$ meter rond de eigen persoonlijkheid neervlijt. Deze voorstelling moet zeer sterk zijn. Ook hierbij kan men - hetzij gelijktijdig of daarna - een korte spreuk of een drievoudig Onze Vader herhalen.

Het is vaak moeilijk om precies bij te houden wat men doet. Een eenvoudige truc (meer is het eigenlijk niet) om dit op de juiste wijze te volbrengen is: te voelen met de tong waar de spleet is of de aanzet tussen de twee voortanden (de twee snijtanden); vandaaruit naar achteren te gaan tot men het gehemelte zelf bereikt en met de tong (en wel met de wijzers van de klok mee!) driemaal die cirkel te trekken, daarbij gelijktijdig zich voorstellend dat van uit het "ik" het licht komt en deze bezweringscirkel voltooit. Dit is een betrekkelijk machtige afscherming en zij kan in vele gevallen tot resultaat hebben een absoluut onaantastbaar zijn voor geestelijke krachten, die u zouden kunnen storen in uw denken, die uw krachten zouden kunnen aftappen of uw zenuwspanningen aanmerkelijk zouden kunnen verhogen. Een kring echter, die op de tweede wijze wordt getrokken, heeft over het algemeen een werkingsduur van niet veel meer dan 60 à 70 minuten. Deze zou dus bij een langere overpeinzing moeten worden herhaald. Voor de doorsnee-mens echter is dit kleine trucje meer dan voldoende en stelt hem in staat te komen tot een bevrijding van het "ik", waardoor in de afzondering een grotere beleving kan worden doorgeemaakt.

Een ander trucje hangt samen met een poging om het "ik" buiten het eigen lichaam te projecteren. Niet iedereen is daartoe onmiddellijk in staat en voor velen - dat geef ik dadelijk toe - kan deze ervaring in het begin zeer schokkend zijn. Noodzakelijk is dus wel in de eerste plaats, dat men zich realiseert dat de woorden "ik ben in mijn lichaam" of "ik moet naar mijn lichaam" voldoende zijn om dit tot werkelijkheid te maken. Om dit echter te vereenvoudigen moet men zich realiseren wat een uittreding in feite is. Het is de tijdens het leven optredende afschaduwing van de dood. Op het ogenblik, dat men zich dus neervlijt en zoveel mogelijk ontspant, zodat men het gevoel heeft dat men als gestorven is, de ledematen desnoods zwaar zijn als lood, terwijl men daarnaast bewust afstand doet van alles, wat tot op dit ogenblik de wereld heeft uitgemaakt, wordt hierdoor het eenvoudiger mogelijk het lichaam te verlaten. De ademhaling mag niet worden gestaakt en blijft rustig. Er kan een illusie van zweven optreden. Het idee dat u - al dan niet tezamen met uw legerstede-tot aan de hoogte van het plafond wordt verheven.

Dat is natuurlijk helemaal niet reëel, u behoeft zich daarover geen zorgen te maken. Het kan voorkomen dat de evenwichtsorganen tijdens deze toestand een ogenblik gestoord zijn. Indien u daar uw aandacht op richt, zult u niet kunnen uittreden. Neemt u dit echter als volkomen normaal, dan voelt u zich - en nu niet meer lichamelijk-verder omhoog gedragen. Probeer nooit om te zien. Wanneer u uitgetreden bent, is het misschien verstandig een bepaalde spreuk te onthouden, die ik u hier kort zal voorzeggen. Zij is zeer eenvoudig en ik heb haar - om te ontkomen aan de tè magische formulering - een gebedsvorm gegeven. Bent u verder in de magie, dan kunt u zelf deze frase variëren. Zij luidt:

"Heer, laat mij gaan tot Uw licht en Uw wijsheid ontvangen.
Verblind de wachters aan de poort en laat mij gaan en komen volgens Uw wil."

Deze zeer eenvoudige formule - mits intens, met volle inhoud van het eigen wezen gezegd - maakt het vaak zeer gemakkelijk om ervaringen op te doen. Deze zullen niet altijd bewust zijn, maar zij worden in de geest en het stoffelijk onderbewustzijn vastgelegd en zullen dus verder invloed op uw wezen en uw leven blijven uitoefenen. Er bestaan natuurlijk vele oefeningen om het uittreden te bevorderen en de bewuste uittreding vooral regelmatig te doen plaatshebben. Dit ligt echter te ver van het feitelijk doel en de feitelijke opzet van deze kring om daar verder op in te gaan. Voldoende is het voor u te weten dat de mens, die zich esoterisch strevend tracht te verheffen boven de stof, in contact kan komen met geestelijke krachten, die optreden als leraar en lering geven. Vergeet echter niet dat de mens, die onbewust of bewust zich op een dergelijk pad bevindt, stoffelijk daarvan bepaalde gevolgen te dragen krijgt. Deze gevolgen nemen de vorm aan van beproevingen, onverwachte moeilijkheden en doen heel vaak een beroep op eigen vindingrijkheid. Stoffelijk moet men daaraan kunnen beantwoorden, waar anders de geestelijke voortgang wordt stopgezet. Ook hier geldt nl. dat al hetgeen in de sferen werd geleerd pas zijn werkelijke betekenis en inhoud krijgt, als het op aarde wordt beleefd. De beproeving is niets anders dan een poging om door oefening u geheel en met uw hele wezen te bevestigen in datgene, wat u geestelijk als mogelijkheid is geopenbaard.

Een derde en laatste punt voor zover het de magie betreft. Ik wil erbij zeggen, dat het niet in de bedoeling ligt dat u dit onmiddellijk in de praktijk probeert te brengen. Het is meer een kennisgeven van een bepaalde mogelijkheid.

Zoals u weet zijn tijd en ruimte slechts voor u (maar niet in werkelijkheid!) vast met elkaar verbonden. Ze zijn t.o.v. elkaar voortdurend variabel. Dat wil zeggen, dat elke plaats met elke plaats en elke tijd, elke tijd met elke plaats en elke tijdsontwikkeling kan worden gepaard. Dit betekent dat de geest, uitgaande van een meditatief proces, zich kan gaan bewegen in elke wereld of elke sfeer, ook echter in elke tijd van verleden en toekomst, waarin zij zichzelf wenst te openbaren en waaromtrent zij althans enige kennis bezit. Die kennis zal over het algemeen niet kunnen komen uit de stof, waar deze niet voldoende details bevat en te onvolledig is. De geestelijke kennis echter, die bestaat (eventueel door in harmonie te zijn met een groot-cosmisch geheugen), maakt het heel vaak mogelijk de vroegere tijden af te tasten naar bepaalde ervaringen en belevingen en ook in de toekomst vaststaande situaties voor zichzelf te constateren. Hierbij moet uitdrukkelijk worden gesteld, dat dit zich nooit als een droombeeld kenbaar maakt. Als u droomt dat u in Florence hebt gewoond in de 16e eeuw, of in Indië

in 500 v. Chr. en u droomt dit, dan is het in 99 van de 100 gevallen zeker geen beleving uit een vroeger bestaan en verder zeer zeker geen bewust in tijd uittreden. Onthoudt u dat wel! Dit alles openbaart zich eerder in gedachtensequenties en kan soms de vorm krijgen van het lezen van een boek, zonder dat men de letters ziet. Men vertelt zichzelf a.h.w. een verhaal. Deze details moet men goed onthouden, vastleggen en controleren. De hoofdpunten natuurlijk; u kunt niet alles vastleggen.

De magie, die hierbij te pas komt, is eigenlijk weer betrekkelijk simpel. Wanneer wij weten dat tijd en ruimte fictieve waarden zijn van uit cosmisch standpunt, kunnen wij voor onszelf op een gegeven ogenblik trachten elk tijdsbewustzijn en plaatsbewustzijn uit onszelf te elimineren. De voorstelling, hiervoor gebruikt, is over het algemeen een zich bevinden in de ruimte of een geprojecteerd zijn in de ruimte ergens tussen de sterren. Heeft men dit gedaan, dan komt vandaaruit de mogelijkheid om in elke willekeurige tijd binnen te dringen, elke willekeurige wereld en toestand te beleven. De belevingen kunnen - waar zij niet gebonden zijn aan uw persoonlijke tijd noch zijn gebonden aan de voor u lichamelijk gangbare tijd - een heel leven beslaan in zeer korte momenten, maar kunnen ook uren in beslag nemen om een enkele fase te beleven. Dat ligt aan uw eigen instelling.

Naarmate men zich hiervan meer bewust wordt, zal men leren zich in te stellen op bepaalde factoren uit het verleden. Dit je instellen op bepaalde factoren uit het verleden geschiedt als volgt: Wij hebben een bepaalde grondeigenschap. Een eigenschap waarvan wij weten, dat zij bijzonder actief is, zonder dat wij haar geheel kunnen verklaren. Wij nemen deze eigenschap en stellen ons in op de periode, waaruit die eigenschap is voortgekomen. Voor een beginneling betekent het vaak 10 tot 20 malen pogen, voordat enig resultaat wordt geboekt. De gevorderde weet echter reeds in een enkele gedachtengang een contact te krijgen met de fase, waarin het "ik" die oorspronkelijke ervaring opdeed, die tot de eigenschap aanleiding was. Het resultaat is, dat men alle vorige incarnaties en de kennis in die incarnaties bereikt (zij het tijdelijk en meer als een verhaal dan als een vaststaande werkelijkheid) voor zichzelf kan terugvinden. Dit kan een aanmerkelijke verrijking van inzichten in het heden betekenen. Bij de projectie in de toekomst heeft men over het algemeen een reeks onjuistheden en de interpolaties, die men maakt op de toekomst aan de hand van hetgeen op een dergelijke wijze wordt vernomen, zijn altijd ten dele onjuist. Zij worden nl. van uit een bepaald standpunt en een persoonlijk standpunt waargenomen en kunnen onmogelijk voor de gehele wereld precies zo gelden. Toch is dit vaak voldoende om eigen houding verder te bepalen en zo nodig eigen geesteshouding te wijzigen, waardoor dus het "ik" op een ander spoor van mogelijkheid komt in de toekomst, die voor ons ligt.

x Is het voor het beleven in het verleden een strikte noodzakelijkheid, dat men iets weet van de concrete feiten?

- Neen, ik heb juist gezegd, dat dat niet noodzakelijk is en dat het lichamelijk weten vaak eerder een hinderpaal kan zijn. Ik zal het dus nog een keer even heel rustig en kalm herhalen, opdat u zich goed kunt voorstellen hoe dit gebruikt zou kunnen worden. (Nogmaals, het is niet de bedoeling dat u dit onmiddellijk in praktijk brengt!)

In de eerste plaats: er zijn in ons bepaalde gedachtengangen, filosofieën, eigenschappen, die wij niet onmiddellijk uit onze omgeving kunnen verklaren en die niet geheel natuurlijk in ons leven zijn komen opduiken. Kunnen wij deze punten voor onszelf vastleggen in het eigen leven en ons instellen op het punt, waarin deze begrippen

voor het eerst van onze persoonlijkheid deel gingen uitmaken, dan vindt hierdoor een projectie in tijd en ruimte plaats en kunnen wij deel hebben aan die fase van de vorige incarnatie, die hiermede in verband stond. Dit is geen droom, maar het is eerder of iemand u een verhaal vertelt dan wel of u iets leest in een boek, zonder dat u letters ziet. Het is op zichzelf betrekkelijk eenvoudig, maar wat erbij komt is natuurlijk weer het zoeken van de eigenschap, waarop men zich wil gaan baseren. Men kan daarvoor natuurlijk alles nemen als oefenmateriaal; maar hoe meer men de grondeigenschappen en de voor het "ik" bestaande raadselen van persoonlijkheid als onderwerp neemt voor een dergelijke meditatievorm, hoe beter men zal kunnen doordringen tot de meer belangrijke fasen van het "ik". Een probleem dat nu bestaat heeft ook vroeger in een andere vorm bestaan. De harmonie die bestaat tussen de vroegere fasen van het "ik" en de huidige fasen van het "ik" betekent, dat bij voldoende concentratie en afstand doen van de wereld, zoals men die op dit ogenblik kent, het harmonisch aspect zich zo sterk uit, dat daarvan uit het verleden naar het heden een weten of een indruk kan worden overgebracht. Ik waarschuw u dus wel: gaat u nu niet dit laatste onmiddellijk in praktijk brengen, tenzij u zeer behoorlijk geschoold bent in de techniek van uittreding of tenminste de techniek van zelfverzinking door middel van concentratie en meditatie kent.

In het derde deel van onze lezing wil ik u iets gaan vertellen over cadansen. Men zegt wel eens, dat er in de cosmos grondgetallen zijn. Men spreekt van intervallen van gebeuren. Wij kennen stellingen (en leren die zelf ook wel - zij het niet hoofdzakelijk hier) van bepaalde golflijnen, aan de hand waarvan het gebeuren dus te voorzeggen is. Je zou kunnen zeggen: er is een bepaald ritme in het Al, er is een bepaald voortdurend zich herhalen van gelijke impulsen. Dat betekent dat bepaalde impulsen en trillingen, die de wereld be-roeren, daarin een ongeveer gelijke invloed uitoefenen en gelijksoortige resultaten tot stand brengen. Als wij nu zelf iets willen bereiken, gaan wij onwillekeurig ook proberen diezelfde invloed te krijgen. Het klinkt misschien wat vreemd, wanneer u iemand op een galmtoon hoort praten. Toch probeert die persoon voor zich daarmee de onwerkelijkheid, die wordt aanvoeld (het buiten de werkelijkheid staan), weer te geven; en hij kan soms, indien hij deze toon juist gebruikt, daarmee onmiddellijk spreken tot iets wat verdergaat dan de menselijke rede.

Het is logisch dat je op eenzelfde manier ook zou kunnen spreken met gewone stoffelijke intonatie tot wezens, die heel ergens anders aanwezig zijn en die niet vatbaar zijn voor het woord, maar alleen voor de trillingsverhouding, die wordt opgewekt. De meest normale vorm is het gebed. Van het begin van de geschiedenis af heeft de mensheid getracht om haar eenheid met de goden door een soort smeking en openbare smeking uit te drukken. Naarmate echter het bidden meer een functie werd voor iedereen, is dit uitdrukken van intervallen en sequenties teloor gegaan. Wanneer je tegenwoordig hoort - ik blijf maar even bij het Onze Vader (Katholieke versie) - hoe dit wordt afgeraffeld.....dan zegt dat niets. De oorspronkelijke zegg-ing daarvan is heel anders. De oorspronkelijke zegg-ing heeft een bepaald geweld, een woordgeweld. Ik kan u moeilijk vertellen, hoe dat precies in elkaar zit. Het is nl. een 3-ritme en een 7-ritme, die op een bepaalde wijze geïntermoduleerd worden. Dan krijg je dit:

"Onze Vader.....Gij, Die in de hemelen zijt,....

Uw Koninkrijk kome....op aarde zoals in de hemel"....
enz. Je neemt naar eigen keuze. Je kunt op dezelfde manier met het-

zelfde ritme dezelfde invloed bereiken, als je gaat denken aan de oude zegswijzen.

Er bestaat een Isisgebed, dat gebaseerd is op de getallen 3, 7 en 12. Ik kan dat helaas niet in de oorspronkelijke taal laten horen; u zou dat niet begrijpen. Maar ik kan proberen deze ritmen in een ongeveer gelijke verhouding tot uiting te laten komen in een ietwat onbeholpen vertaling van een deel daarvan.

"Gij....Gehoornde, koningin van hemel.....Gij, die vruchtbaarheid geeft op de aarde....zo zeggen wij U: stort uit Uwe gaven....laat Uw licht branden....weerspiegel in de wateren... en doe Uw schoonheid aanschouwen aan al, wat leeft..., opdat uit U geboren worde de vruchtbaarheid en de kracht....de oogst op de velden groeien moge....en Uw zegen moge zijn de herrijzenis van de zon."

Een andere modulatie. U hebt iets dergelijks waarschijnlijk wel eens gehoord, maar dan bij mensen, bij wie u dat misschien wat huilerig, zelfs irreëel vindt.

De keuze van ritmen is heel erg belangrijk voor ons. Ook wanneer wij voor onszelf iets moeten zeggen, wanneer wij voor onszelf moeten spreken. Er is tussen ons en God een band. Zeker, die is er altijd. God laat ons niet in de steek. God leeft in ons. Maar het is voor ons heel vaak noodzakelijk - en zeker wanneer wij in de stof zijn - om een dergelijke band met God tot uitdrukking te brengen. Wij moeten a.h.w. proberen de God, Die in ons leeft, naar buiten toe te stuwen, totdat Hij kènbaar rond ons merkbaar wordt; tot wij staan in een kring van licht, die van ons uitgaat. En daarvoor kunnen wij de ritmen gebruiken.

Die ritmen zijn overigens niet alleen - dat wil ik er u bij zeggen - bepaald tot de stem. Het is mogelijk deze ritmen vast te leggen in kleuren. Wij krijgen dan een soort schilderwerk, waarin een bepaalde esoterische formule gebruikt wordt. Wij kennen het in dans- en bewegingskunst. En natuurlijk ook in het woord. Schilderen kan ik moeilijk voor u op het ogenblik. En dansen? Ik ben bang dat het medium daartegen bezwaar zou hebben en misschien ook wel het damesleesmuseum. Kortom, er blijft mij weinig anders over dan het wóórd om te demonstrenen. Nu moet u goed luisteren:

U bent met uw God. Op het ogenblik ook. Dat wil zeggen, u voelt dat niet zo, maar het is zo. Als u op dit ogenblik behoefte hebt aan die God en u kunt die God voor uzelf niet kènbaar maken (er is iets wat u belemmert die God te bereiken), dan is het heel logisch dat u gebruik maakt van de klank om op déze manier uw God te bereiken. (Wat dat betreft zijn minder christelijke volkeren vaak gelukkiger en ook de zuidelijke volkeren weer gelukkiger dan de noordelijke, want die hebben de gewoonte om hardop te bidden a.h.w.) Wanneer ik nu zo'n band zou willen wegvagen, behoef ik niets te doen dan alleen maar een doodgewone harde klank er tegenop te zetten; en dan mankeert er niets meer aan, dan heb ik nergens meer last van. Dan sta ik helemaal buiten die goddelijke wereld, dan sta ik in de stof met twee voeten. Afgelopen. Het breekt. Maar omgekeerd kan ik gaan opbouwen. En dan zijn de woorden onbelangrijk.

"Gij, God in mij....openbaar Uw wezen.

God in mij, laat mij zien hoe Gij in mij leeft en rond mij zijt.

God, Gij spreekt ons vaak van eeuwigheid en ik kan die eeuwigheid niet weerstaan.

God, laat mij voor een kort ogenblik opgaan in U en Uw wezen.

God, neem de vrees van mij weg."

Het is heel eenvoudig. Gewoon een stukje improvisatie, zoals u ook kunt improviseren. En dan komt het u helemaal niet opan, dat ik

iets zeg wat z'n heeft. Zelfs dat is niet belangrijk. Zoals een declamator het A.B.C. kan declameren, dat je erom lacht of dat je erom huilt, zo kun je zelf de meest onbeholpen woorden en begrippen gebruiken. Maar.....er moet een ritme in zitten, er moet stúwing in zitten.

De ritmen, die gebruikt worden voor God, zijn over het algemeen zeer eenvoudige ritmen; d.w.z. het zijn meestal 3- of 7-ritmen. U zult u afvragen: Wat is een 3-ritme? Dat is heel eenvoudig. Een 3-ritme zou je in tellen zó kunnen weergeven: 1, 2, 3 (met klemtoon), 1. 2. 3 (toonloos). Dus 1 en 2 monotoon, 3 hoog; 1 en 2 monotoon, 3 laag. En dat kun je natuurlijk variëren. Het is een incantatievorm, die inderdaad door zijn eentonigheid en voortdurende wisseling iets heeft van die eigenaardige Griekse zang, die z.g. orgelzang, waarbij men dus een toon lang aanhoudt en anderen daartegen - met ook één aangehouden toon - invallen, zodat men dus steeds een andere toon inzet. Men krijgt daar dan een melodie, die doet denken aan een kerkorgel, soms ook een beetje aan een doedelzak. Op deze manier kun je met dit eenvoudige ritme al voldoende improviseren. Onthoudt u daarbij dat de sequentie altijd bevat 3 x 3 om het meest juiste getal te krijgen, de meest juiste verhouding. Dus wanneer u begint 1, 2 hoog, dan krijgt u daartussen 1, 2 laag en u eindigt weer met 1, 2 hoog. Dan zijn die tussentonen gelijkvormig. De uitschieters naar boven en naar beneden komen later. Daarna kunt u dan de monotone herhaling dus op een andere zin zetten. Bijv.: "Almachtige God, Gij die lééft in de eeuwen"....is een 1-2-3-ritme. Nu variëert er iets. We kunnen het niet precies met een metronoom tellen, maar het zit erin. Dan kan ik dus verderegaan: "In Uw naam en Uw wezen zoek ik"....Er zit een zeker ritme in.

x Een kracht.

- Ja, het is een kwestie van zeggingskracht. Maar die zeggingskracht beïnvloedt niet alleen een ander maar ook uzelve. Zij maakt het u dus mogelijk - zowel voor uzelf als voor anderen - op een gegeven ogenblik een bepaalde sfeer, een bepaalde stemming te scheppen. Die moet altijd aangepast zijn aan hetgeen je wilt doen. Een 7-ritme betekent over het algemeen een combinatie van 7 langzaam klimmende tonen. Dus wanneer ik spréék, dan ga ik vóórt....Dat zijn zo allemaal van die berghellinkjes; en die worden afgewisseld (meestal ook na 3, als je ze combineert met een 3-ritme) met 3 naar beneden gaande bergjes. Een soort Fuyiyama in klank. Het is heel typisch dat je met die dingen veel bereiken kunt.

En nu wil ik proberen u iets duidelijk te maken daarover, voordat ik overga naar het laatste deel van mijn lezing. En dat is dit:

Het gebruik van deze ritmen geschiedt allereerst voor gebed. Zodra een ritme gebroken wordt is het waardeloos. Onthoud dat goed!

Als je gaat zeggen: "Almachtige God.....ik vraaaaaaag U"....dan is het weg, hè. Daar zit niets meer in. Het ritme moet behouden blijven. Dus laten we zeggen, dat je b.v. wilt vragen om kracht. Dan wordt het: "Almachtige God, geef mij Uw kracht en Uw wezen, geef mij het licht, dat mijn ziel behoeft"....(stem geleidelijk hoger). Maar als ik dat ga stotteren - neem mij niet kwalijk, ritmen gaan niet op afbetaling.

Die ritmen, die sequenties, daar moet voortdurend een zekere harmonie in zitten. U kunt het ook niet stotteren. Dan is het weg. Dus je moet voortgaan. Zijn de woorden verkeerd, dan is dat niet zo erg - mits de bedoeling maar goed is - wanneer maar vooral het ritme gehandhaafd wordt.

Als u voor uzelf leert om hardop te spreken, kunt u er veel mee doen. U wilt iemand helpen met genezing. Goed. Wat hebt u nodig voor genezing? Licht, kracht, ingrijpen. Goed. Dan pak je dat samen. En dan

ga je niet proberen om daardoor te genezen of kracht uit te zenden. Dat komt later wel. Je gaat voor jezelf zeggen:

"God, (of wie je ook wilt aanroepen) in Uw naam en door Uw kracht wil ik het leed van anderen stillen, wil ik genezing brengen. Geef mij daartoe Uw kracht, Uw vermogen. Laat Uw licht mij omstralen." Dóórzetten. Dat moet eroverheen galopperen als een paard. Ik doe het eigenlijk nog veel te langzaam. Maar dat doe ik om het u te laten horen.

Wanneer ik daarentegen rust nodig heb, dan moet ik die rust ook weten uit te drukken. Wanneer u werkelijk rust wilt bereiken en u bidt om rust, dan moet uw stem in zichzelf proberen...om de rust, die wij nodig hebben langzaam mee te laten klinken in het ritme en de woorden, die wij spreken. (Zeer gedragen uitgesproken.)

Nu zult u dat niet onmiddellijk leren, dat geloof ik graag. Maar wanneer u in staat bent een stemming uit te drukken in woorden, wanneer u rekening houdt met hetgeen ik u heb uiteengezet (de drieklank, de 1-2-3-ritmen dus, die gebruikt kunnen worden voor een gebed, waarbij men de eenheid met God tracht te bereiken), dan is men juist door het gebruik van deze ritmen, deze modulaties, in staat voor zichzelf (en ook voor anderen als het nodig is) vele remmen weg te nemen, die een grens vormen tussen "ik" en cosmisches besef.

Het laatste stukje ligt op een beetje ander terrein.

Zoals water vloeit van de bron uit naar de zee, zo vloeit door ons de kracht van de eeuwigheid. De bron zelf heeft een geheimzinnige oorsprong. U weet soms niet waar de wateren vandaan komen. Wij kunnen nooit precies nagaan waar en vandaan onze levenskrachten komen, vanwaar tijdsbegrip en al datgeen, wat bij ons bewustzijn hoort, door ons leven heengaan. Wij kunnen er echter wel zeker van zijn, dat de kracht op zichzelf niet de onze is. Het is niet ons wezen, dat leeft in de eerste plaats of dat leven heeft. Wij dragen het leven. Wij zijn als de bedding van een stroom, die de vorm aangeeft, waarin het water zijn weg naar zee zal zoeken.

In ons eigen wezen is het natuurlijk mogelijk om zeer vele verschillende wijzen van Godsbeleving te kennen. Maar wij moeten daarbij dit onthouden: Een rechtlijnige verbinding maakt de grootste doorstrooming mogelijk van goddelijke Kracht. Die Kracht is er voor ons en zij kan door ons heengaan.

Omgekeerd: elke verandering in onze eigen persoonlijkheid wordt het best verkregen, wanneer de goddelijke Kracht zich a.h.w. in een serpentine beweegt, in een zig-zag. Zoals in de natuur het erosiever-schijnsel langzaam maar zeker de baan van het water aantast onder daarvoor gunstige omstandigheden, zo zal in ons wezen de goddelijke Kracht - mits wij ons voortdurend daarvan bewust zijn - een regelmatige verandering en wijziging betekenen, waardoor in onze persoonlijkheid een betere aanpassing aan het voor ons beste contact met levenskracht in God ontstaat.

Van dit concept moet je uitgaan: Wees je er steeds van bewust, dat alles wat in je is (het bloed dat in je klopt, de adem die je haalt, de tranen in je ogen, alles, tot de faecaliën toe) in feite niets anders is dan een stoffelijke uitbeelding van dit doorstromingsproces, dat zich in stofwisseling en alle dingen merkbaar maakt. We kunnen natuurlijk heel geleerd gaan spreken over de osmose, die in de longen plaatsvindt, waardoor o.m. zuurstof wordt overgedragen in het bloed en omgekeerd andere gassen worden afgestoten. Dat klinkt allemaal heel mooi. Maar al deze dingen zijn verschijnselen. De hele stof en al wat ermee samenhangt, is verschijnsel. De Kracht, waardoor dit verschijnsel mogelijk wordt, is het enig werkelijke. Deze Kracht is niet

ònze kracht, zomin als de kern van ons wezen ons eigen is. Het is van God. Het is een deel van de grote kosmische Oneindigheid, waarvan wij met al ons zoeken en streven een veel te beperkt en onvolledig besef hebben om er ook maar over te oordelen. Daar beginnen we dus mee, vrienden.

Dan gaan we zeggen: Wij willen natuurlijk inwijding zoeken. Wij willen voor onszelf bewuster worden. Wij willen weten: wie en wat ben ik? We willen antwoord geven op die grote vraag: Wat is cosmos, wat is oneindigheid? En dan is daar maar één methode voor. Wij moeten beginnen met het eigendomsrecht op het leven aan God toe te kennen en niet aan onszelf. Ons leven is Gods leven. Gods leven - beter gezegd - is òns leven. Zouden wij niet zijn, God zou voor ons niet bestaan en zou waardeloos zijn. Zou God niet bestaan, ons leven zou geen inhoud hebben en niet mogelijk zijn. Het is de twee-eenheid: mens-God, die dit leven mogelijk maakt. Het is de sturing van levenskracht plus het bewustzijn, de vormgeving en ten slotte ook het lichamelijke, die tezamen uitmaken de schepping, de vorming, de openbaring. Om hieraan voortdurend sterker deel te hebben, moeten wij trachten voor onszelf a.h.w. kanalen te graven. Wij moeten trachten die goddelijke Kracht directer en sterker in ons te laten doorstromen. En wij moeten dat in de eerste plaats zeker doen op dat terrein, waar ons bewustzijn de grootste behoefte en honger heeft; nl. het weten, het erkennen, de zelfkennis. Wij kunnen dit het best bereiken door op een gegeven ogenblik het eigen leven voor een ogenblik te willen vergeten. Te zeggen: "God, wie ben ik? Geef mij antwoord daarop. Zeg wie ik ben!" En dan te wachten. Te wachten. En dan elke druppel van begrip, die neerkomt, te vergaren, omdat het iets kostbaars is. Je moet niet verwachten dat je plotseling een verkoelende dronk hebt. Druppel na druppel, woord na woord, begrip na begrip vormt zich een beeld. En dat beeld is het antwoord van het Goddelijke, dat is de sturing. Hoe meer u probeert deze dingen op te vangen, hoe sterker de stroom en hoe directer, hoe meer God Zich in u als inspiratief openbaart. Want God spreekt töt de mens en God spreekt in de mens. Maar de mens moet dit kunnen aanvaarden en verwerken. Anders wordt die stem niet gehoord.....ofschoon ze voortdurend spreekt.

In uw bewustwording zou ik u dus de raad willen geven om zo nu en dan te proberen het korte, het rechte pad te zoeken. Een ogenblik het "ik" a.h.w. zo te verzadigen, dat het nergens meer interesse voor heeft; en dan als met een laatste kracht geestelijk te projecteren die grote vraag: God, wat ben ik? Wat is mijn plaats? Wat is mijn taak? Als u dit weet te doen, vrienden en u hebt het geduld om te luisteren naar het antwoord, ook al komt er een half uur lang niets anders door dan wat verward denken, als u blijft wachten op die ene flard, die u plotseling beroert tot in het diepst van uw wezen, dan ben ik ervan overtuigd, dat u op deze manier het innerlijk raadsel beter zult kunnen ontcijferen, tot een grotere zelfkennis zult komen en dichter bij God zult komen te staan, dan al mijn woorden u ooit zullen kunnen brengen.

En daarmee zullen wij voor vandaag onze les beëindigen. Het is enerzijds betrekkelijk veel materie, anderzijds is het niet zeer moeilijk. Ik hoop er dus op te mogen rekenen dat u een volgend maal dit allemaal werkelijk bezien heeft en met uw vragen naar voren komt. Is het niet eenvoudig genoeg geweest, u weet het: u kunt het zeggen. Wij zullen dan proberen het eenvoudiger en duidelijker te maken.

...:-

Tweede gedeelte.

- x In het boek van Eliphaz Levi staat geschreven, dat de wet die voor het zichtbare geldt ons de wet voor het onzichtbare kan aanduiden. De tegenstellingen, die er zijn in elk deel van het zijnde (b.v. rechtvaardigheid contra barmhartigheid), kunnen we zo in alle dingen vinden. Kunt u daarover iets vertellen?
- Dus over wetten.

W E T T E N.

Alle wetten, die in de cosmos gelden, gelden op elk terrein, voor elke sfeer, voor elke tijd. Er kan niet worden gesteld, dat een wet die in de stof geldt in de geest niet zou gelden; terwyl omgekeerd nooit kan worden gesteld, dat een geestelijke wet voor de stof geen enkele betekenis zou hebben. Dit houdt in, dat alles wat er aan wet en wetmatigheid op aarde voorkomt, op zijn minst genomen een weerkaatsing moet zijn van gelijksoortige wetten, die op ander terrein bestaan.

Dan wordt hier b.v. aangehaald als een soort tegenstelling van dezelfde wet in verschillende sferen: rechtvaardigheid en barmhartigheid. Nu is die tegenstelling niet helemaal juist gekozen, maar als een voorbeeld kan ze op het ogenblik even volstaan.

Menselijke rechtvaardigheid zou betekenen: een zich volledig houden aan het recht van de sterkste of de meerderheid. Alle menselijke rechtvaardigheid is gebaseerd op wetten, die op zichzelf gebaseerd zijn op niets dan de mens. Kort en goed: menselijke rechtvaardigheid zou in vele andere sferen onrechtvaardigheid kunnen heten, als ze daar op gelijke wijze werd toegepast. Maar in de geest moet een soortgelijke waarde gelden. En het menselijke recht, waaruit de rechtvaardigheid voortkomt, is niets anders dan een aanduiding van de verhoudingen, die in de wereld worden erkend.

Wanneer je nu spreekt over barmhartigheid als een tegenstelling, zou je kunnen zeggen: barmhartigheid is alleen de uitdrukking van een meer zuivere, betere en minder stoffelijke erkenning van eenzelfde gemeenschap. En zo zouden dan barmhartigheid en rechtvaardigheid beide een uiting zijn van gemeenschapszin, waarbij de rechtvaardigheid echter op materiële, de barmhartigheid op meer cosmische of geestelijke waarden zou berusten.

Dit geldt natuurlijk overal en te allen tijde. Dus wanneer ik op aarde een bepaald verschijnsel waarneem, dan moet daar een tegenhanger voor bestaan - in de geest of in de stof - in een andere wereld.

De eenvoudigste wijze voor de mens om hier te gaan werken is dus zich af te vragen: welke wetten gelden

- a. in de natuur;
- b. in het leven, dat zich binnen die natuur afspeelt;
- c. in de menselijke maatschappij, die zich ten dele van de natuur heeft vrijgemaakt.

Dan zou je daaruit de conclusie kunnen trekken, dat de wetten der natuur cosmisch moeten worden weerkaatst; en wel overal, waar condities niet door het bewustzijn worden beheerst. Omgekeerd zal alle bewustzijn steeds gebaseerd zijn op de condities, die overeenstemmen met de wetten van de natuur.

De wetten van het leven zijn alle wetten, die voortvloeien uit een erkennen van de persoonlijkheid, ook wanneer daarbij geen verdere directe vaststelling van de relatie buitenwereld en persoonlijkheid plaatsvindt. Dergelijke wetten moeten dus noodzakelijkerwijze gebonden zijn aan alles, wat een ego heeft.

De wetten van het dierenrijk zouden hun weerkaatsing moeten vinden in alle bezielde wezens, die niet een onmiddellijk deel uitmaken van de cosmische groot-orde. En deze wetten zouden in gewijzigde vorm eveneens voor de grote cosmische krachten als Tronen, Heerschappijen e.d. (zeker ook voor de Heren van wijsheid, licht enz.) op dezelfde wijze toch weer tot uitdrukking moeten komen. De interpretatie van de wetten kan verschillen, verder blijven zij gelijk. Datgene wat in de mens als een wetmatigheid optreedt - heel vaak ook geweten genoemd - kan niets anders zijn dan een weerkaatsing van grotere cosmische wetten. Het is dus belangrijk om eerst eens na te gaan welke wetten in de natuur gelijktijdig gelden voor: a. de z.g. dode stoffen, b. het z.g. lagere leven en c. de mens. Kunnen wij een dergelijke wet vinden, dan mogen wij omtrent het verdere verloop in andere sferen concluderen.

Heel eenvoudig kun je dat b.v. als volgt doen: Alles wat vergaat bouwt zich in een nieuwe vorm op. De steen, die door het weer wordt verbrijzeld, wordt tot zand of klei, krijgt een nieuwe vorm en gestalte en draagt vruchtbaarheid door de werking, die hij a.h.w. heeft ondergaan. Hij heeft dus een andere vorm en vaak een veel grotere betekenis.

De plant, die sterft, zal door haar sterven het nieuwe leven verder veroorzaken; bovendien zal uit de plant het nieuwe leven voortkomen. De dood van de plant is dus tevens een aankondiging van haar hergeboorte. Toch zal de plant onder omstandigheden niet herboren worden, nl. wanneer zij zich geplaatst heeft in condities, die haar een hernieuwd leven onmogelijk maken. Zij wordt dan niet volledig uitgeblust of vernietigd, maar blijft in haar bestanddelen aanwezig. (Denk maar eens aan de Sahara, die volkomen doods is, tot er een keer een zeldzame regenbui valt en dan vaak in bloei staat, mooier dan de mooiste alpenwei.)

In het dierlijk leven komen wij tot de conclusie, dat het sterven van het dier samen kan gaan met:

- a. het ontstaan van dierlijk leven of het voeden van dierlijk leven door de resten, die overblijven;
- b. dat het waarschijnlijk ook mogelijk is, dat de levensessence die zich daarin bevindt zich hernieuwd in een dierlijke of andere vorm openbaart. Ook voor het dier is a.h.w. de ondergang gepaard aan een hernieuwd verschijnsel van leven.

De mens moet ook sterven. Het is dus logisch aan te nemen dat voor de mens daaruit een hernieuwd leven of een vernieuwd leven zal voortkomen. Als wij dus aannemen dat er sferen zijn, dan moeten wij ook aannemen, dat die wet van uitblussing en vernieuwing ook hier een rol speelt. Er moet worden gesteld, dat in elke sfeer iets, wat met de dood overeen schijnt te komen, zich moet afspelen; wat ongetwijfeld waar is, indien wij afgaan op de ervaringen, die wij als geest hebben gehad en u op de verklaring, die u daaromtrent hoort. Want degeen, die in een hogere sfeer bewust wordt, verdwijnt uit een lagere sfeer als een permanent deel van die sfeer. Dientengevolge zou kunnen worden gezegd, dat de dood niets anders is dan een vernieuwingsverschijnsel, dat als wet alle dingen beheerst.

Toch spreken wij over een bepaalde Kracht, als Zichzelve niet vernieuwend, maar eeuwig zijnde: God. Dan zou de conclusie van het geheel moeten zijn, dat alle ontwikkelingen in steeds hoger trappen verder zullen gaan, tot eindelijk allen in God gestabiliseerd en volledig geopenbaard zijn. Op deze manier kun je dus aardig wat wetten afleiden.

Nu is het natuurlijk niet zo gemakkelijk al die wetten praktisch toe te passen; maar er bestaat een soort van geestelijke goochelarij

met wetten, die de niet-goed-wetende mens met "magie" betitelt. De grondslagen van die magie heb ik eigenlijk hiervoor uiteengezet. Zij berust nl. op het feit, dat al hetgeen stoffelijk bestaat in een gewijzigde vorm elders moet voortbestaan of elders aanwezig moet zijn. Een wet blijft gelijk; alleen de interpretatie ervan kan veranderen. De beleving van een wet kan evenzeer veranderen. Dus de maatstaf is variabel, de wet zelf niet.

Gaan wij hiervan uit en kunnen wij een wet vinden op aarde, die zonder enige beperking bestaat en kunnen wij deze ontdoen van alle persoonlijke interpretaties, dan hebben wij hiermede een hefboom, die in elke sfeer gelijktijdig kan worden aangezet. Want deze wet geldt overal. Scheppen wij dus hier een conditie, waardoor die wet in werking komt (hetzij hier, hetzij elders), dan zal krachtens die wet een ieder, die daarbij betrokken is, vaste resultaten (hetzij in handeling, hetzij in onthouding) tot stand brengen.

De consequenties, zou ik zeggen, zijn duidelijk. Als wij voldoende begrip hebben van de wetten, die op aarde bestaan, kunnen wij daaruit afleiden welke wetten ook buiten deze wereld (voor gebieden van geest etc.) moeten gelden. Kunnen wij die wet op aarde hanteren zonder een te scherp-persoonlijke interpretatie daarvan te geven, dan zullen wij ongetwijfeld in staat zijn die wet ook toe te passen voor elke andere wereld, waarvan wij maar enigszins bewust zijn.

Het eindresultaat is duidelijk genoeg. Wij kunnen - zelfs van uit de materie - met een zekere kennis in alle werelden werkzaam zijn, in alle werelden oorzaken scheppen, die - hetzij in die andere werelden hetzij op onze eigen wereld - tot uiting komen. Op deze manier is magie niets anders dan een wetenschap van de ver doorgevoerde wetmatigheid in de cosmos. En zij zal zich openbaren in resultaten, die - waar ze onbekende wetten of niet gangbare interpretaties van wetten hanteert - hier op aarde niet wetenschappelijk erkend worden, terwijl ze in zichzelf een wetenschap is.

-:-

Definities:

Zucht: In de meeste gevallen een beleefd onderdrukte vervloeking.

Jury-rechtspraak: De voortdurende strijd tussen menselijk recht en sentimentaliteit, waardoor vaak meer rechtvaardigheid wordt geboren op een onrechtvaardige manier, dan door de rechtspraak op een rechtvaardige manier verkregen kan worden.

x Dus die benadert meer de barmhartigheid van het eerste geval?

- Ze benadert meer de menselijkheid. Een wet, die de mens eenmaal op papier heeft gezet en waaraan hij zichzelf heeft gebonden, laat geen vrijheid van interpretatie meer toe. De mens is dus, wanneer hij een wet eenmaal heeft gesteld, de slaaf geworden van een stukje papier en is niet meer in staat het daarin staande te wijzigen, tenzij hij daar met de grote massa - dus b.v. met een heel volk, althans met een hele wetgevende vergadering - aan begint. En dan heeft het meestal heel wat voeten in de aarde, want er is altijd wel iemand, die er belang bij heeft dat het blijft zoals het is.

Een jury-rechtspraak nu brengt met zich mee, dat - laten wij zeggen - het gevoel mede gaat bepalen, hoe men oordeelt over een bepaalde zaak of een bepaalde gebeurtenis. Het gaat hier dus niet meer om de zuivere feiten maar om een interpretatie. Die interpretatie is zuiver menselijk. Verder zal de doorsnee-mens niet zo geneigd zijn om de uiterste consequenties van een daad als vaststaand aan te nemen. Nu er een persoonlijke verantwoordelijkheid bestaat voor de jury

en niet meer het zich terugtrekken achter de wet (wat menige rechter kan doen), terwijl er tevens vele stemmen en vele meningen met elkaar kunnen vechten, is het dus redelijk aan te nemen, dat het gemiddelde oordeel dat zo ontstaat - ook wanneer dit eigenlijk via de uitspraak van de jury door een rechter aan de hand van de wet geschiedt - milder zal zijn. En het zal meer mogelijkheden bieden tot compensatie van omstandigheden, die niet in de wet zijn genoemd, dan een rechterlijke rechtspraak, waarbij slechts de wet en een mogelijke interpretatie daarvan - maar dan toch zeer beperkt aan de hand van de jurisprudentie-bestaanbaar is.

Zo geldt dat voor ons precies hetzelfde. We hebben heel veel cosmische, zedelijke en andere wetten. En zolang wij ons aan die wetten gaan houden, kunnen wij ons hele leven doorbrengen met het veroordelen van anderen. Maar op het ogenblik dat wij gaan begrijpen, dat menselijke aspecten mee een rol spelen, op het ogenblik dat wij begrijpen, dat de onvolmaaktheid voor een ieder een eigen ontduiking van de wet a.h.w. bevordert, zullen wij in ons oordeel over de medemens voorzichtiger, zachtzinniger, meer menselijk en dus meer in overeenstemming met de cosmische harmonie zijn, dan als wij ons alleen aan de letter en aan de regel houden. En als je die consequentie eruit trekt, ben je weer een stap verder in de richting van de esoterie.

De esoterie is de weg naar binnen toe, naar de innerlijke kennis, zeker. Maar die weg naar binnen toe en die innerlijke kennis kunnen alleen worden gevolgd aan de hand van de uiterlijke beleving. Datgene, wat je bent, maakt het je mogelijk te erkennen wat je kunt zijn. Hoe milder, hoe meer in harmonie met het geheel je probeert te zijn in je leven en je oordeel, hoe groter het begrip, dat je zult hebben voor anderen. Hoe juister je dus door dit begrip je eigen toestand en mogelijkheden zult kunnen definiëren, hoe zuiverder je voor jezelf kunt leven volgens dat, wat je bent en hoe sneller je dus bewust kunt worden.

x Het bezwaar is alleen, dat ze met hun twaalven tot eenzelfde oordeel moeten komen. En daar komt natuurlijk een hoop gewring bij te pas.

- Zoals de waarheid meestal alleen gevonden wordt door strijd, wat dan weer hierin wordt weerkaatst. In de jury-rechtspraak zit voor ons een les. Laten we die eruit trekken en voor de rest niet te veel oordelen. Want....oordeel niet, opdat ge niet geoordeeld worde. En ontduik de wet niet, opdat men ook tegenover u de wettelijke verplichtingen niet ontduikt

Masker: Datgene, waarachter de mens zijn z.g. ware gezicht verbergt, wanneer hij een ogenblik de kans wil hebben zijn ware persoonlijkheid te tonen. Dat is niet alleen met carnaval, dat is bij de medicijnman ook. Hij voelt zich de gezant van God. Maar als hij zijn gewone gezicht heeft, heeft hij helemaal niet het idee, dat hij zo gewichtig is, dat hij die geest aan kan. Dus doet hij een mombakkes voor en begint te dansen. Dan heeft hij het idee, dat hij het wel kan. Hij kan dan inderdaad meer dan hij zou kunnen zonder dat masker.

Het is net als met mensen. Mensen meten zich een masker aan, noemen zichzelf deftige mensen of zoiets; en omdat zij zich dan gedragen, alsof zij in overeenstemming met dat masker zouden leven, gedragen zij zich over het algemeen veel deftiger dan zij van binnen zijn. Of zij er gelukkiger mee zijn, is wat anders, maar ze benaderen in ieder geval meer de voorstelling, die ze van zichzelf aan de buitenwereld willen geven. Ook in hun eigen gedrag. En ze groeien er zo naar toe, dat ze op den duur niet anders meer kunnen dan hun masker zijn. Wanneer het zover is gekomen, is het natuurlijk pijnlijk.

x Dat hoeft toch niet. Want als ze met hun masker beter zijn dan ze in werkelijkheid zijn, groeien ze naar het goede toe.
- Ongetwijfeld. Maar u vergeet één ding. Dan kunnen ze niet anders dan goed doen; en dan hebben ze daar zo de pest over in, dat ze voortdurend kwaad zijn over het goede, dat ze moeten doen. Wat aan het goede de waarde van het goede voor de persoonlijkheid ontnaemt en het tot een persoonlijk kwaad kan maken.

Minderwaardigheidscomplex: Het gevoelen dat je je zozeer de meerdere van een ander moet tonen, omdat je voor jezelf het idee hebt, dat je zo weinig deugt, dat je op den duur aan een ieder door die schijnbare meerwaardigheid je minderwaardigheid zeer duidelijk maakt en daardoor een nog groter complex krijgt; zodat je in de complexiteit van complexen ten slotte geen uitweg meer ziet en jezelf als een meerwaardig minderwaardig mens begint te beschouwen. (meerwaardig in zijn minderwaardigheid.)

- 3 -

OPRECHTHEID.

Oprechtheid, eerlijkheid, uitkomen voor wat je bent; jezelf durven zijn, durven erkennen wat je wel en niet gelooft, wat je wel en niet bent. Dat is een mooi begrip.

Maar kunnen wij wel werkelijk oprecht zijn, wanneer wij onszelf niet voldoende begrijpen en niet kennen? Is niet vaak onze oprechtheid in feite een onoprechtheid, omdat wij daardoor proberen dingen, die in ons leven toch weer te ontkennen, te ontgaan? Oprechtheid is een mooi woord. Maar veel meer dan een woord is het niet, tenzij in zuiver uiterlijk begrip gebruikt.

God b.v. is niet oprecht. God is wáár. Maar waar-zijn is iets anders dan oprecht zijn. Waar-zijn wil zeggen: op elk terrein volledig en geheel jezelf openbaren in de volheid van je persoonlijkheid en zonder terughoudendheid; onveranderlijk en te allen tijde hetzelfde. En oprechtheid wil alleen maar zeggen: voor een kort ogenblik eerlijker zijn dan anders, voor een kort ogenblik het idee van recht en rechtvaardigheid in jezelf meer naar buiten brengen dan je anders doet.

O, het is goed, als je oprecht kunt zijn. Het is goed, als je eerlijk kunt zijn. Zeker. Maar belangrijker is het, dat je wáár bent. Wáár-zijn. Afstand doen van al die kleine lievelingsleugens. Afstand doen van het begrip: ik ben beter dan een ander. Afstand doen van die begrippen als: "Dat mag ik toch niet zeggen en dat mag ik niet doen, want een ander zou daardoor misschien..." en al die uitvluchten die er verder zijn.

Wáár-zijn, werkelijk zijn wat je bent. Eerlijk in de uiting van je gevoelens, van je leven. Eerlijk in je handelingen, in je daden. Maar méér dan eerlijk alleen. Omdat je met je hele wezen, je hele denken, je hele persoonlijkheid voor alle tijd durft staan achter hetgeen je naar voren brengt.

Oprechtheid, mooi als zij is, is een verschijnsel dat voorbijgaat. Want waar de oprechtheid wordt genoemd, daar schuilt reeds om de hoek de onoprechtheid. Daar hebben we niet veel aan. Neen, wáárheid. Waar-zijn, zonder enig masker, zonder enige vermomming, dat is belangrijk.

Men zegt wel eens, dat de waarheid niet te kennen is. Wanneer wij rond ons zien en de onvolledigheid van eigen wezen beseffen, dan weten we: wat wij zien is schijn; het is niet waar, want wij begrijpen er niet de volle inhoud en de consequentie van. Die erkenning is oprecht.

Maar indien wij beseffen, dat het weinige dat wij zien een onvolledige versie is van een waarheid, die werkelijk en te allen tijde bestaat, dan wordt het méér dan dit. Dan wordt het een zoeken naar een aanvullen van het nog niet gekende, het nog niet gewetene. Dan wordt het een langzaam zoeken naar eenheid met alle dingen, een zelfopenbaring zonder enige vermomming. Dan wordt het een zoeken naar God en Zijn schepping en Zijn Werkelijkheid.

Het is goed oprecht te zijn, maar het is beter waar te zijn. Wat is waar buiten God? Slechts dat, wat God erkent en leeft in God, is deel van God. Slechts dat is waarheid.

Wat is waarheid? De erkenning van een onvolkomenheid en de voortdurende strijd om erkenning. Het zoeken, waarin eigen gebreken door het zoeken worden aangevuld, totdat een beeld is gevormd, dat onveranderlijk blijft. Dat is waarheid.

Waarheid is het verdwijnen van de schijn. Het is het doorzien van de eenheid van wereld met wereld. Het is het kennen van het cosmisch vlechtwerk, dat men noemt ruimte en tijd. Dit te zien als één, dat is het kennen van waarheid.

Gij zoekt oprechtheid. Spreek wat ge meent te moeten spreken. Handel zoals ge meent te mogen en te moeten handelen. En aarzel niet. Wees oprecht. Maar meer nog dan oprecht, besef dat zelfs uw oprechtheid nog niet de kern der dingen raakt. Dat achter uw oprechtheid andere dingen verborgen liggen. Besef dat achter de póging om waar te zijn tegenover anderen nog schuilt het onware begrip omtrent het "ik". Tracht dat "ik" te kennen in waarheid en juistheid; zoals het is, geschapen in het begin; zoals het zal zijn, geschapen aan het einde; zoals het is, daar - tussen alle tijd - en waarvan men zich niet bewust is.

Eerst wanneer je de kern van je wezen kent, wanneer je - als vreemde goden, die een waag gebruiken om het hart te wegen tegen de daden - voor jezelf weet: zó ben ik, dan word je oprechtheid tot waarheid. En waar de waarheid regeert, regeert de eeuwigheid. Waar eeuwigheid is, is het einde van alle dingen; dingen die voortbestaan, niet zichzelf zijnde maar zijnde zichzelf als deel van het Grote Geheel.

Hiermee heb ik misschien meer over waarheid gezegd dan over oprechtheid. Deze beide zijn met elkaar verknoopt. De eerlijkheid, de oprechtheid zijn het begin van een pelgrimstocht, die voert naar waarheid. Wanneer de oprechtheid haar wezen verliest in waarheid, heeft zij pas haar doel bereikt.

Moge het ons allen gegeven zijn oprecht te leven en te streven, eerlijk te zijn in denken en in daden; maar bovenal hierin een waarheid te vinden, die ons één maakt met de Schepper en Zijn schepping, een onverbreekelijk deel van een Volmaaktheid zonder einde.

Wij hopen, dat u het vandaag gebrachte zult willen overwegen, opdat we een volgende maal verder kunnen gaan en zo gezamenlijk een steeds groter inzicht kunnen krijgen in die vreemde wereld, die men esoterie noemt en die in feite is: God in het innerlijk van de mens en van uit die mens in de wereld geopenbaard.

:--:~: